

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobkyně: **E. D.**, narozená X, státní příslušnost Mongolsko
bytem X
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 7. 2024, č. j. OAM-86630-23/ZM-2023

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 7. 2024, č. j. OAM-86630-23/ZM-2023, jímž byla zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty a doba platnosti zaměstnanecké karty se podle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a dále ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) neprodloužila, neboť žalobkyně byla pravomocně odsouzena za spáchání úmyslného trestného činu. Žalobkyně se zároveň domáhala toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Žaloba

2. Žalobkyně především namítala, že ačkoliv je řízení o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty řízením zahajovaným na žádost účastníka řízení, je správní orgán dle § 3 správního řádu povinen zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, obstarat si podle § 50 odst. 2 správního řádu dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. Tato povinnost správního orgánu se vztahovala taktéž na okolnosti soukromého a rodinného života žalobkyně, jejichž zajištění a objasnění bylo nezbytným předpokladem pro definování intenzity zásahu do základního práva žalobkyně a jí blízkých osob na respektování soukromého a rodinného života za účelem jeho následného poměření s protichůdným veřejným zájmem na neprodloužení pobytového oprávnění žalobkyni.
3. Žalobkyně uvedla, že nosné úvahy žalovaného o přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do práva žalobkyně a jejích blízkých na rodinný a soukromý život se opírají o závažnost spáchaného trestného činu a vlastní zavinění žalobkyně ve vztahu k nastalé situaci. Žalovaný však nezkoumal jednotlivá hlediska posuzování přiměřenosti zásahu do práva žalobkyně na rodinný a soukromý život, nezabýval se povahou a závažností dotčeného veřejného zájmu ani se v dostatečné míře nezabýval rodinnou situací žalobkyně, jejím chováním v době po spáchání trestného činu, dobou, která od spáchání uplynula, ani imigrační historií žalobkyně. Poukázala na to, že žalovaný v rozhodnutí uvedl, že si vyžádal výpis z evidence rejstříku trestů, ze kterého zjistil odsouzení žalobkyně. Dále na straně 4 napadeného rozhodnutí žalovaný pouze uvedl, že závažnost spáchaného trestného činu je důvodem napadeného rozhodnutí. Vysvětlil, že žalobkyně usedla za volant pod vlivem alkoholu, způsobila dopravní nehodu a z místa nehody odjela. Tím žalovaný pouze popsal, co je uvedeno ve výroku trestního příkazu, ale se nezabýval žádnými dalšími podstatnými okolnostmi. Nezabýval se tím, že nebyla způsobena žádná škoda na zdraví či životě lidí, ani tím, že způsobená majetková škoda nebyla velká. Nezabýval se tím, že se žalobkyně ze svého jednání poučila, že vede nyní řádný život, ani tím, že se jedná o jediný záznam v jejím trestním rejstříku, tedy že doposud byla žalobkyně zcela bezúhonná. Žalobkyně má za to, že ačkoliv žalovaný postupoval v souladu se zákonem o pobytu cizinců, resp. že se nejednalo o jeho libovůli, měl mnohem více reflektovat to, že žalobkyně svého činu upřímně lituje, poučila se z něj a kromě tohoto jediného poklesku vede řádný život, vychovává nezletilého syna, pracuje, splácí úvěr na svou nemovitost, platí v ČR daně a je řádnou členkou české společnosti, která není pro občany ČR žádným způsobem nebezpečná. Žalovaný měl rovněž vzít v úvahu to, že od spáchání trestného činu ke dni vydání napadeného rozhodnutí uběhly téměř dva roky, což je většina žalobkyni stanovené zkušební doby podmíněného odsouzení, a žalobkyně po celou dobu vede řádný život. Je tedy zřejmé, že se s nejvyšší pravděpodobností žalobkyně ve zkušební době osvědčí a po vykonání uložených trestů bude její odsouzení zhlazeno. Žalovaný se nezabýval ani tím, jaký byl žalobkyni uložen trest, tedy že se z hlediska trestního práva jeví, že žalobkyně není pro společnost nebezpečná, když na ni stačilo působit mírnějšími prostředky nápravy (trest odnětí svobody jí byl podmíněně odložen viz výše). Všim shora uvedeným je zásadním způsobem oslabena potřeba chránit veřejný zájem na tom, aby žalobkyně opustila ČR, a tyto úvahy by měl žalovaný vzít v potaz při hodnocení proporcionality zásahu do jejího rodinného a soukromého života. Žalovaný popsané okolnosti nijak nezhodnotil ve prospěch žalobkyně a soustředil se výlučně na to, že byl trestný čin spáchán a pravomocné odsouzení žalobkyně nebylo ke dni vydání napadeného rozhodnutí zhlazeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

4. Konstatovala, že žalovaný na straně 3 rozhodnutí hodnotil přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně velice stručně. Uvedl, že žalobkyně pobývala na území ČR výrazně menší část svého života, a proto neexistuje žádná vážnější překážka pro to, aby se opět integrovala v prostředí domovského státu. K nezletilému synovi žalobkyně žalovaný pouze shrnul, že nelze očekávat, že by měl na území ČR vytvořeny trvalejší sociální vazby, a proto nic nebrání tomu, aby byl jejich společný rodinný život realizován v jejich domovském státě. Takové odůvodnění shledala žalobkyně zcela nedostačujícím, neboť žalovaný neuvedl žádné důvody, pro které se domnívá, že nezletilý syn žalobkyně nemá na území ČR trvalejší sociální vazby, a nezabýval se ani konkrétními okolnostmi jejich rodinného života na území ČR. Zdůraznila, že je v důsledku napadeného rozhodnutí vystavena nejisté pobytové situaci na území ČR, která nemá snadné a jednoznačné řešení, ztrátě oprávnění k výkonu zaměstnání na území ČR, tudíž je připravena o zdroj příjmů, a je vystavena nevratné ztrátě možnosti úpravy jejího pobytového statusu na území ČR z dlouhodobého hlediska (do budoucna) a v důsledku ztráty pobytového oprávnění matky je obdobným nejistotám vystaven také její nezletilý syn.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný poukázal na to, že dle Cizineckého informačního systému (dále jen CIS) pobývá nezletilý syn žalobkyně území od ledna 2022, kdežto žalobkyně samotná od 16. 1. 2020. Nezletilý syn žalobkyně tedy dva roky pobýval v zemi původu bez její přítomnosti, syn tak zajiště pobýval u ostatních rodinných příslušníků v zemi původu. Konstatoval, že v ČR pobývá ještě babička nezletilého, která má povolení k trvalému pobytu jako rodinná příslušnice občana ČR, bydlí dokonce ve stejném městě, a jistě by tedy byla schopna se o svého vnuka postarat. Zdůraznil, že v případě syna žalobkyně by se každopádně jednalo o omezenou dobu pobytu na území ČR, neboť nezletilý syn na území pobývá na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny se svou matkou, tedy jedná se o pobytové oprávnění závislé na pobytovém oprávnění jeho matky. Ve výsledku bude tedy nezletilý nucen odcestovat buď se svou matkou, nebo ji později následovat. Bude-li nezletilý pokračovat se společným rodinném životě se svou matkou v zemi původu, nedojde k jejich odtržení a do jejich práv zasaženo nebude. Lze tedy konstatovat, že syn žalobkyně pobývá na území jen krátkou dobu a dosud, i přestože od září 2024 nejspíš navštěvuje druhou třídu základní školy, vzhledem k jeho velice nízkému věku a krátké délce pobytu, není plně integrován, pohybuje se především v úzkém rodinném kruhu, tvořeném jeho trestanou matkou a babičkou, většinu svého života prožil v zemi původu, kde může pobývat se svoji matkou. Syn je zdravý, a není tudíž závislý na pobytu v ČR ohledně případné lékařské péče či pobytu v nemocnici, nebo v jiném léčebném zařízení.
6. Žalovaný akceptoval, že odcestování do země původu jistě bude mít důsledky v rovině ekonomické, nebude-li žalobkyně schopna splácet úvěr na byt, nezbude než se svého bytu vzdát, popřípadě ho v době její nepřítomnosti na území pronajímat a z tohoto nájmu hradit hypotéku. Nicméně i toto dle žalovaného může být jedním z důsledků, s nimiž měla žalobkyně počítat, když se rozhodla ve 21:30 hod usednout pod vlivem alkoholu za volant osobního vozidla ve stavu, kdy nebyla schopna automobil bezpečně ovládat a několik stojících vozidel nabourala, resp. při vyjíždění od chodníku nabourala tři vozidla a z místa nehody odjela, při návratu nabourala ještě čtvrté vozidlo, což ve stavu, kdy ji bylo naměřeno 2,11 promile alkoholu není úplně nečekané.
7. Co se týká tzv. nejlepšího zájmu dítěte, žalovaný uvedl, že o ten mají dbát především rodiče dítěte, nikoliv žalovaný. Jestliže žalobkyně v hájení nejlepšího zájmu nezletilého syna selhala

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

a závažnou úmyslnou trestnou činností ohrozila vzájemné soužití s ním, není úkolem správních orgánů vytvářet žalobkyni podmínky pro nápravu tohoto stavu. S odkazem na kategorizaci právních řízení dopadajících na děti, kterou provedl Ústavní soud v nálezu ze dne 14. 4. 2020, sp. zn. IV. ÚS 950/19, žalovaný dovodil, že na projednávanou věc se vztahuje až čtvrtá kategorie případů. Žalovaný měl za to, že se dopadu do soukromého a rodinného života žalobkyně věnoval v napadeném rozhodnutí v souladu se zákonnými ustanoveními a mezinárodními smlouvami, přičemž uznal, že dopad do soukromého a rodinného života žalobkyně i jeho nejbližších bude značný.

8. Dále uvedl, že řízení o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty je řízením o žádosti, a bylo tak plně na žalobkyni, aby předkládala důkazy či vznášela důkazní návrhy na podporu svých tvrzení tak, aby zjistil řádně skutkový stav. Žalovaný přitom vycházel ze všech jemu dostupných informací, a další aktivita tak byla plně na straně žalobkyně. Doplnil, že žalobkyni vyrozuměl o možnosti se seznámit s podklady před vydáním rozhodnutí a možnosti vyjádřit se k nim, tohoto práva využil zástupce žalobkyně a s podklady se seznámil, ovšem do protokolu konstatoval, že se k podkladům nebude vyjadřovat. Své argumenty tak žalobkyně, resp. její advokát předestřel až teprve v žalobě.
9. Konstatoval, že v daném případě již Okresní soud v Teplicích trestním příkazem č. j. 6 T 272/2022-75 poměřil veřejný zájem se soukromým zájmem žalobkyně a uznal ji vinnou ze spáchání úmyslného trestného činu. Žalovanému pak ze zákona o pobytu cizinců vyplývá povinnost, aby žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty zamítlo. Zdůraznil, že žalobkyně „řídila“ osobní motorové vozidlo s 2,11 promile alkoholu v krvi a navíc během nebezpečné jízdy způsobila vážnou dopravní nehodu a z místa nehody ujela a nabourala celkem 4 motorová vozidla. Tento veřejný zájem se tak střetává se soukromým zájmem žalobkyně pobývat na území. Žalovaný usoudil, že by nepřítomnost žalobkyně na území nebyla pro zdravou mladou ženu v produktivním věku, která zajisté je schopna si zajišťovat finanční prostředky i v zemi původu, takovým dopadem, aby to dokázalo vyvážit výše uvedený veřejný zájem. Co se týká stávající situace žalobkyně, žalovaný sdělil, že si ji přivodila sama, a to svým nezodpovědným a protiprávním jednáním, kdy spáchala úmyslný trestný čin a je jen dílem šťastné náhody, že nedošlo k následkům ublížení na zdraví. Zdůraznil, že nemohl postupovat jinak, než jak mu to ukládá zákon o pobytu cizinců, tj. zamítnout žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty z důvodu spáchání úmyslného trestného činu, neboť v opačném případě by muselo nezákonně tuto žádost povolit. Připustil, že se nejedná o trestný čin takové intenzity, jako by bylo loupežné přepadení nebo vražda, nicméně výše uvedený trestný čin je takového rozsahu, že veřejný zájem, aby zde takový cizinci nepobývali, převažuje nad zájmem žalobkyně na respektování rodinného či soukromého života.
10. Doplnil, že napadeným rozhodnutím není žalobkyni zakazován další pobyt na území, takový efekt by mělo pouze rozhodnutí o jejím správním vyhoštění. Poukázal na to, že existuje možnost získat dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu na území, o který si žalobkyně ostatně požádala dne 4. 9. 2024 a doposud o něm nebylo rozhodnuto. Odkázal na judikaturu správních soudů, které již posuzovaly obdobné nebo stejné případy a žalobu, popřípadě kasační stížnost zamítli, přičemž v daných věcech se také jednalo o zamítnutí žádosti o pobytový status z důvodu spáchání úmyslného trestného činu řízení motorového vozidla pod vlivem návykových látek, nejčastěji alkoholu.

Jednání soudu

11. Právní zástupkyně žalobkyně při jednání dne 25. 11. 2024 zdůraznila, že žalovaný řádně nezjistil skutkový stav o rodinném a soukromém životě žalobkyně a jejího syna a nedostatečně posoudil přiměřenost dopadů rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života, a proto je rozhodnutí nepřezkoumatelné. Nad rámec žaloby uvedla, že žalobkyně činí kroky k tomu, aby její syn nemusel vycestovat z ČR a chce jej svěřit do pěstounské péče její matky. K tomu navrhla výslech žalobkyně a pana N.
12. Žalovaný se z jednání omluvil.
13. Soud při jednání provedl k návrhu žalobkyně dokazování rodným listem syna žalobkyně, z něhož je zřejmé, že žalobkyně je uvedena v rodném listě jejího syna jako matka, údaj o otci je nevyplněn. Soud zároveň k návrhu žalobkyně provedl dokazování potvrzením o studiu syna žalobkyně, z něhož soud zjistil, že syn žalobkyně navštěvuje základní školu v Litoměřicích.

Posouzení věci soudem

14. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věť první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.
15. Podle § 44a odst. 11 zákona o pobytu cizinců Ministerstvo vnitra platnost zaměstnanecké karty neprodlouží, mj. je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 46e).
16. Podle § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců Ministerstvo vnitra zruší platnost zaměstnanecké karty mj. z důvodů uvedených v § 37.
17. Podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo vnitra zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.
18. Pravomocné odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu je podle § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 44a odst. 11 a § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců jasně formulovaným zákonným důvodem pro neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Zákon Ministerstvu vnitra nedává v tomto ohledu možnost správního uvážení, včetně případného zvažování různých aspektů spáchaných úmyslných trestných činů, jakými jsou jejich závažnost a povaha, či rozlišovat mezi úmyslnými trestnými činy, které jsou důvodem pro zrušení dlouhodobého pobytu, a které nikoliv. Citované právní normy stanoví správnímu orgánu jednoznačně povinnost rozhodnout určitým způsobem za předpokladu splnění podmínek uvedených v zákoně (viz např. rozsudky NSS ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 348/2017-26, odst. 9, dne 27. 1. 2012, č. j. 8 As 34/2011-85, nebo ze dne 9. 10. 2013, č. j. 1 As 85/2013-51). Z tohoto úhlu pohledu je zcela nerozhodná argumentace žalobkyně tím, že nebyla

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

způsobena žádná škoda na zdraví či životě lidí, že způsobená majetková škoda nebyla velká, že se ze svého jednání poučila, že vede nyní řádný život, že doposud byla žalobkyně zcela bezúhonná, že svého činu upřímně lituje, vychovává nezletilého syna, pracuje a splácí úvěr na svou nemovitost. Tyto žalobkyní uváděné okolnosti totiž nic nemění na faktu, že žalobkyně byla odsouzena za spáchání úmyslného činu, které je dle § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 44a odst. 11 a § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců důvodem pro neprodloužení zaměstnanecké karty.

19. Z obsahu správního spisu přitom vyplývá, že žalobkyně řídila osobní motorové vozidlo s minimálně 1,78 g/kg promile alkoholu v její krvi a navíc během nebezpečné jízdy způsobila vážnou dopravní nehodu a z místa nehody ujela a nabourala celkem 4 motorová vozidla, za což byla trestním příkazem Okresního soudu v Teplicích ze dne 22. 2. 2023, č. j. 6 T 272/2022-75, odsouzena za přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 a 2 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody podmíněně s výměrou na 12 měsíců se zkušební dobou na 24 měsíců do 23. 5. 2025, a dále k 36 měsícům zákazu činnosti, tj. zákazu řízení motorových vozidel až do 23. 5. 2026. Z uvedeného je nepochybné, že žalobkyně spáchala úmyslný trestný čin. Zcela zjevně tak naplnila hypotézu § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. To ostatně v žalobě ani nijak nezpochybnila.
20. Žalobkyně dále namítala, že napadené rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do jejích ústavně zaručených práv, zejména do práva na respektování soukromého a rodinného života dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
21. Ustanovení § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanoví, že přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví, což není nyní projednávaný případ (viz např. rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2022, č. j. 10 Azs 183/2020-33, odst. 9, a tam citovaná judikatura). Žalovaný by byl přesto povinen v odůvodnění přezkoumatelně vysvětlit přiměřenost napadeného rozhodnutí z hlediska dopadů do soukromého a rodinného života žalobkyně, a to právě s ohledem na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, to však pouze v případě, že žalobkyně ve správním řízení takovou konkrétní námitku vznesla (viz např. rozsudky NSS ze dne 29. 4. 2020, č. j. 1 Azs 76/2020-37, odst. 22 a tam citovanou judikaturu, nebo ze dne 23. 7. 2020, č. j. 2 Azs 144/2020-35, zejm. odst. 35–36; důraz doplněn soudem).
22. Soud zdůrazňuje, že žalobkyně byla v průběhu správního řízení zcela pasivní a k věci se nijak nevyjádřila. Žalobkyně tedy v průběhu správního řízení nevznesla žádnou námitku, kterou by přiblížila žalovanému možné dopady rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života. Žalovaný tak nebyl v souladu s výše zmíněnou judikaturou se povinen v jeho rozhodnutí zabývat přiměřeností dopadů do soukromého a rodinného života žalobkyně. Žalobkyně tak stěžít může namítat nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, jestliže sama ve správním řízení nesplnila její základní povinnost (pokud chtěla, aby se tím žalovaný zabýval) vznést námitku o nepřiměřeném zásahu rozhodnutí do jejího a soukromého života a popsat, v čem zásah do jejího života spatřuje. Soud tak konstatuje, že již jen z výše uvedených důvodů nemůže být napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a to právě pro absolutní pasivitu žalobkyně v průběhu správního řízení. Námitce o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí tak soud nemohl přisvědčit.
23. Soud dále konstatuje, že se žalovaný přes výše uvedené a nad rámec jeho zákonných povinností přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně přesto zabýval a v napadeném rozhodnutí tak z důvodu pasivity žalobkyně ve správním řízení zohlednil toliko skutečnosti, které vyplynuly z obsahu správního spisu. Nepominul

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

tedy skutečnost, že žalobkyně žije s nezletilým synem a že vlastní byt. Žalovaný dále konstatoval, že ve stejném městě jako žalobkyně bydlí též matka žalobkyně, která má povolení k trvalému pobytu jako rodinná příslušnice občana ČR. Žalovaný pak na základě jemu známých skutečností dospěl k závěru, že dopad napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně nebude nepřiměřený. I v tomto směru je rozhodnutí žalovaného přezkoumatelné.

24. Soud pak ani zcela nerozumí argumentaci žalobkyně, ve které zpochybňuje žalovaným nedostatečně zjištěný skutkový stav, jestliže ten vycházel ze všech jemu známých skutečností ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Soud opětovně připomíná, že žalobkyně byla zcela pasivní a v průběhu správního řízení nepopsala žádné skutečnosti svědčící o možném zásahu do jejího soukromého a rodinného života. Žalovaný naopak řádně vycházel ze všech jemu známých skutečností a tyto skutečnosti řádně vyhodnotil. Námitka spočívající v tom, že žalovaný neměl zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, proto není důvodná.
25. Soud dále zdůrazňuje, že napadené rozhodnutí žalobkyni přímo neukládá povinnost opustit území ČR. Napadené rozhodnutí jí také neukládá zákaz vstupu na území. Jde pouze o rozhodnutí o neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty. V tomto soud odkazuje na závěry NSS vyslovené v rozsudku ze dne 31. 3. 2022, č. j. 10 Azs 183/2020-33: „*NSS nepřisvědčil ani stěžovateli tvrzení, že napadené správní rozhodnutí mu ukládá povinnost opustit ČR. Toto rozhodnutí se zabývá jen stěžovatelovou žádostí o prodloužení zaměstnanecké karty a nijak se nevyjadřuje k povinnosti vycestovat z ČR. Ačkoliv je pravda, že po uplynutí doby platnosti zaměstnanecké karty stěžovatel pozbude pobytového a pracovního oprávnění, které mu z ní plynulo, neznamená to ještě bezprostřední povinnost vycestovat do Turecka. Ostatně stěžovatel v lednu 2019 požádal o mezinárodní ochranu (rozsudek NSS ze dne 27. 10. 2020, č. j. 10 Azs 235/2020-35). Krajský soud tak správně neposuzoval, zda stěžovateli hrozí nebezpečí při návratu do Turecka, neboť k takovému následku napadené správní rozhodnutí nevede*“ (odst. 14). Ve shodě se závěry NSS soud taktéž konstatuje, že napadené rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty přímo nevede k povinnosti žalobkyně opustit ČR a vrátit se do Mongolska.
26. Jediným řešením situace z hlediska dodržení mezinárodněprávních závazků ČR, včetně Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tedy není nutně pouze prodloužení platnosti zaměstnanecké karty žalobkyni, která svým trestněprávním jednáním zapříčinila, že jednoznačně nesplňuje zákonodárcem stanovené podmínky pro tento postup. Dle soudu přitom žalobkyně žádným způsobem, natož přesvědčivě, nezpochybnila závěr žalovaného, že by žalobkyně a její syn jako státní příslušníci Mongolska mohli využít některý z jiných institutů zákona o pobytu cizinců. Tento závěr má oporu též v judikatuře správních soudů. V tomto ohledu je příléhavý rozsudek NSS ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-47, který – v kontextu přezkumu rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR z důvodu spáchání úmyslného trestného činu – vyslovil, že k ochraně mj. práva na respektování soukromého a rodinného života v důsledku případné povinnosti opustit území slouží „*jiné právní prostředky (poskytnutí mezinárodní ochrany, jiné pobytové tituly, např. za účelem strpění pobytu pro existenci překážek vycestování atp.)*“. Uvedený výklad není v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Ten ČR zavazuje k tomu, aby nepřiměřeně nezasahovala do soukromého a rodinného života žalobkyně. Čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nestanoví, že se tak musí stát pouze cestou vydání právě toho pobytového oprávnění, které si žalobkyně vybere a požádá o něj, pokud existují jiné cesty, jak případnému

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nepřiměřenému zásahu zabránit. V nyní posuzované věci není pochyb o tom, že žalobkyně a její syn mají k dispozici jiné cesty k legálnímu setrvání na území ČR (srov. dále např. rozsudky NSS ze dne 10. 8. 2023, č. j. 2 Azs 135/2023-33, ze dne 18. 11. 2022, č. j. 3 Azs 235/2022-27 nebo ze dne 29. 2. 2022, č. j. 3 Azs 238/2022-41, odst. 44–46).

27. Napadené rozhodnutí ani nijak nepřiměřeně nezasáhne do rodinného a soukromého života žalobkyně a jejího syna. Pokud jde o žalobkyni obecně zmiňovaný nejlepší zájem dítěte, ten není trumfovou kartou, která v řízení přebije vše ostatní (viz rozsudky NSS ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31, nebo ze dne 22. 12. 2022, č. j. 4 Azs 269/2022-25). V rozsudku ze dne 11. 3. 2021, č. j. 7 Azs 313/2020-46, NSS zdůraznil, že to byl naopak účastník řízení, kdo nebral ohled na nejlepší zájem svých nezletilých dětí a svým jednáním vědomě ohrozil svůj pobytový status a s tím spojenou možnost společného soužití. Nezletilého syna nelze používat jako štít, kterým by se žalobkyně zaštitila proti zrušení či neprodloužení povolení k pobytu v situaci, kdy ona sama žádné ohledy nebrala a existence syna ji od spáchání protiprávního jednání neodradila.
28. V podobném duchu lze dodat, že zamítnutí prodloužení zaměstnanecké karty je následkem trestné činnosti samotné žalobkyně. Ta si musela být vědoma toho, že její trestná činnost může negativně zasáhnout nejen jí samotnou, ale též její blízké (srov. např. rozsudky NSS ze dne 30. 8. 2022, č. j. 6 Azs 161/2020-45, odst. 51, ze dne 1. 4. 2021, č. j. 1 Azs 485/2020-32, odst. 13, ze dne 2. 4. 2020, č. j. 6 Azs 32/2020-26, odst. 22, ze dne 17. 1. 2020, č. j. 5 Azs 305/2019-59, odst. 17, ze dne 30. 3. 2017, č. j. 9 Azs 313/2016-41, či ze dne 27. 9. 2019, č. j. 3 Azs 94/2018-32, odst. 27).
29. Žalobkyně má nepochybně pravdu v tom, že neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty jí přinese jisté těžkosti a bude spjato s určitými časovými a administrativními nároky, rozhodně však nelze tento následek vlastního úmyslného protiprávního jednání žalobkyně hodnotit jako nepřiměřený zásah do jejích základních práv a práv jejího syna. Soud souhlasí s tezí vyslovenou v rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 6. 11. 2023, č. j. 45 A 4/2023-51, že *„pokud cizinec nesplňuje podmínky konkrétního pobytového oprávnění, je mnohem vhodnější, aby mu v případě brozby porušení mezinárodních závazků bylo uděleno pouze nejnižší pobytové oprávnění, které může tuto brozbu účinně odvrátit, a nikoliv pobytové oprávnění podle jeho volby. Opačný výklad by cizince, kteří podmínky pobytového oprávnění nesplňují (navíc z důvodu vědomé trestné činnosti), nedůvodně zvýhodňoval oproti cizincům, kteří podmínky svého pobytového oprávnění řádně plní.“*
30. Pokud jde o to, že žalobkyně vlastní byt a platí splátky hypotečního úvěru, tyto okolnosti jsou pro posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí nepodstatné. Žalobkyně totiž může byt pronajmout a z nájmu splácet předepsané splátky, či může byt prodat, a hypoteční úvěr splatit. Každopádně vlastnictví nemovité věci na území ČR nemůže představovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života.
31. Soud proto uzavírá, že napadeným rozhodnutím dojde k určitému zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně, který však vzhledem k okolnostem tohoto konkrétního případu nelze vyhodnotit jako nepřiměřený. Dopady napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života proto nejsou s ohledem na konkrétní okolnosti projednávané věci nepřiměřené.
32. Soud k návrhu žalobkyně neprovedl při jednání dokazování výsledkem pana Němečka, žalobkyně, jejího syna a její matky, a to pro nadbytečnost. Soud k tomu nejprve poukazuje na to, že tyto důkazní návrhy směřovaly k prokázání intenzity zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Jak však soud již výše uvedl, přiměřenost napadeného Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozhodnutí z hlediska dopadů do soukromého a rodinného života žalobkyně se v tomto správním řízení odvíjela od aktivity žalobkyně, která byla povinna ve správním řízení vznést konkrétní námitku o dopadech rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života, což žalobkyně ve správním řízení neučinila. Soud k tomu dále poukazuje na to, že soud rozhodující ve správním soudnictví v režimu řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu provádí toliko přezkum správního rozhodnutí, v němž kontroluje, zda správní orgány rozhodly v souladu s právem a zda správní orgány zjistily skutkový stav potřebný pro jejich rozhodnutí; soudní přezkum správního rozhodnutí není pokračováním správního řízení, přičemž tak správní soud není další instancí správního řízení. Z popsaného plyne, že těžiště dokazování o dopadech rozhodnutí žalovaného do soukromého a rodinného života leželo právě ve správním řízení. Provedením žalobkyní navrženého dokazování výsledkem pana Němečka, žalobkyně, jejího syna a její matky by soud zcela nahrazoval dokazování, které mělo být k aktivitě žalobkyně prováděno v řízení před žalovaným, čímž by se soud stal další instancí správního řízení. Soud proto konstatuje, že vycházel ze skutkového stavu, jak byl zjištěn žalovaným ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Soud tak uzavírá, že skutkový stav zjištěný soudem ze správního spisu a dokazováním provedeným při jednání soudu byl dostatečný pro rozhodnutí věci.

33. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žalobu vyhodnotil žalobu jako nedůvodnou, a proto ji výrokem I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
34. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, proto soud výrokem II. rozsudku vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 25. listopadu 2024

Mgr. Ladislav Vaško v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.